Ч. 70. Второк 12 цьвітня (30 марта) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи угорскі. — Ворохобня в Альбанії. — Гроза війни в полудневій Америці.

Угорскі міністри Люкач і Газай в часі свого побуту у Відни відвідали дня 7 с. м. також п. Міністра війни ґен. Шенайха. При тій стрічи обговорювано справу запотребованя армії на рік 1911. Як звістно, в літі с. р. відбула ся спільна рада міністрів, на котрій уложено спільний буджет на рік 1910. Остаточне однак его ухвалене делеґациями не наступило, бо в р. 1909 не були они скликувані.

Отже буде річию сегорічної сесиї делеґаций ної займити ся спільними видатками як на сей рік так і на рік слідуючий, а позаяк головна часть тих видатків припадає на армію, длятого міністер Люкач, аби ліпше розглянути ся в положеню угорского скарбу, вже тепер хотів пізнати жадане военного заряду.

Відвідини же міністра гонведів ґен. Газая толкують тим, що не мав він доси нагоди займити становища супротив проєкту нового закона войскового. Між обома ґенералами виявила ся отже виміна поглядів в згаданій справі, а конференция виказала остаточно цілковиту згідність їх поглядів так що в дискусиї вдоволили ся лиш обговоренем кількох поменших подробиць. Дотеперішний босаньский войсковий закон супротив анексиї Боснії і Герцеґовини має бути змінений в напрямі зближеня его до нового войскового закона монархії, але деякі окремі постанови зі взгляду на босаньскі національні відносини будуть полишені. Отже й що до тої справи конферував міністер гонведів з п. Міністром війни. Також адміністрацийні справи войскові порушено при тій нагоді.

Як доносять з Константинополя до „Morning Leader“, причиною ворохобні Альбанців єсть то, що они не хотять служити у войску, не хотять піддати оцінці свого майна в цілях податкових та що в школах заведено арабску азбуку. О скілько здає ся, правительство турецке постановило з цілою енерґією забрати ся до здушеня ворохобні Альбанців. Рада міністрів розпорядила, щоби при помочи всего висланого до Альбанії войска в числі 25 баталіонів переведено в горішній Альбанії з цілою енерґією в як найкоротшім часі конечні реформи, доконано спис населеня і уложено стан посіданя. Проводирі теперішної ворохобні мають бути поставлені перед военний суд; селян однак треба щадити.

Із Солуня доносять: Чотири тисячі ворохобників під проводом якогось Молетіпатоса обступило Митровицю. З Константинополя виїхало двох делеґатів в ціли заведеня переговорів з ворохобниками. Як знов із Скопля доносять, сконцентрували Турки коло Приштини 12 баталіонів а коло Митровиці і Вертінози по шість. Після иншої вісти мали Турки сконцентрувати на Косовім поли 43 баталіонів і намірюють позамикати всі гірскі переходи та змусити Альбанців голодом, щоби піддали ся та не доводили до проливу крови.

Після консулярних вістий, які наспіли з Білграду, прийшло було до найкровавійшої стички межи Копровником а Криницею. Против Турків стануло три тисячів Альбанців сполучених з Арнаутами. Першого дня згинуло 200 Альбанців, але й турецкі страти були значні. Число ранених було так велике, що всілякі будинки треба було попереміновати на шпиталі. В дорозі до Приштини прийшло було до дуже кровавої борби, в котрій обі сторони поступали дуже люто.

Як колись в Італії, так тепер в Америці

---

37)

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Маррията.

(Дальше).

— Пане, люде і ви благородні панове — говорив Франціско — коли я опинив ся в тім для мене соромнім положеню, не гадав я спершу говорити, або хоч би одним словом відозвати ся в моїй обороні. Мій попередник, обжаловуючи мене, висказав бажане, аби мене піддано тортурам; то єго бажане вже здійснило ся, бо що могло би мені принести більше мук як моя доля, котра завела мене на се місце? І так вже перше підчас мого вправді короткого, але вужденного житя витерпів я тілько мук, що я часто гадав о скорій і добровільній смерти, котра була би для мене благословенієм і щастєм; але від нині, від кількох хвиль дізнав ся я, що й в моїй груди жиють ще чувства, як в грудях инших людий. Нинішного вечера мусів я признатись перед собою, що не іду ще з радостию на стрічу смерти і так само як найбільша часть людий чую ся ще за молодий, за мало приготовлений на смерть; бо хтож міг би покидати з легким серцем той сьвіт, доки може бачити небо в цілій єго красоті, так як мені лучило ся бачити єго нині з тої салі і як довго ще хочби одна жіноча грудь носить в своїм нутрі пересьвідчене о єго невинности і виявляє з тої причини своє співчуте? Так, достойний пане; ласка, милосердіє і співчуте не щезли ще із всіх сердець і тому чую ся винним ще за молодим, аби бажати собі смерти. Нехай мені Бог простить; я гадав, що ті чувства щезли вже на сьвіті — бо ніколи не бачив я їх між людьми, з якими насильно злучила мене доля — і то моє пересьвідчене було причиною, що в мені зродило ся бажане смерти. А тепер нехай мені Господь Бог, котрий нас всіх не тут, але в будучности буде судити, нехай додасть мені сили доказати, що я від моїх грішних ближних не заслужив бодай на ганьблячу кару!

Достойний льорде, я не знаю ся на правних викрутах і так само на штуці красноречивої оборони. Позвольте мені длятого сказати просто щиру правду: я ніколи не рабував, лише зрабоване віддавав покривдженим; ніколи не убивав, лише старав ся все заслапяти собою загроженого перед ножем убийника. За те товариші мого житя ненавиділи мене і ганьбили і за те має бути тепер моє житє загрожене законами, котрих я ніколи не нарушував. Той, що перед хвилею виступив против мене як жалібник, сказав вам, що я є сином капітана розбишаків. Але він між всіми, які тут перед вами стоять, аби ви їх судили, є одинокий непоправний, одинокий, котрого совість не зворушить ся до кінця, то чоловік, котрий свою славу, свою радість, свою потіху, находив все виключно лиш в проливаню крови.

Достойний льорде, знаю з уст самого капітана, що я не є єго сином; сказав мені то, заки єго той чоловік убив. Я мав би бути єго сином? Ні, Богу дякувати, так не єсть. Правда, я був з ним злучений, був в єго руках, не знаючи доси зовсім, як то стало ся. Перед смертию передав він мені пачку з письмами, які мали мені пояснити, хто я; але я згубив єї і дуже жалую тої згуби. Лиш одно міг я видобути з того чоловіка, котрого називають моїм вітцем, а іменно то, що він власною рукою убив мою матір, так убив в поганий спосіб.

Франціска бесіду перебив тихий, глубокий і сумний зойк, що потряс всіми присутними. В сали зробило ся тепер зовсім темно і судия велів запалити сьвітло. Присутними заволоділо несподіване дожидане і они шепотом розмавляли, заки принесено сьвітло. Одно слово судиї приверпуло в одній хвили попередну глубоку тишину і обжалованому приказано, аби говорив дальше.

Франціско продовжав свою бесіду, розпочавши від споминів дитинячих літ. При тім він чим раз більше оживляв ся і єго бесіда поплила рівнійше і горячійше. Блідий, смирний молодець виглядав в тій хвили як одушевлений, пориваючий бесідник. Перейшов скоро, але представив точно і з великою силою всі ті страшні події, на які мусів зі страхом глядіти і їх переживати. З цілого єго голосу пробивала ся правда, пересьвідчене виявляло ся на єго оживленім лици, невинність говорила з єго отвертого, високого чола.

Всі, що єго чули, повірили єго бесіді і ледве він скінчив, як між всіми судиями присяжними слідно було охоту встати і незволі-

не переводять ся спори між тамошними дрібними републиканьскими державами. Ось тепер знов република Перу замотала ся в спір аж з двома сусідними републиками, Чіле і Еквадором. Чіле, що лежить на полудни Перу, далеко сильнійше, Еквадор на півночи слабший. Перу зажадало від Чіле виповненя договору з 1883 р., після якого державна приналежність двох провінций, Такни і Аріки, повинна зависіти від народного голосованя (плєбісциту). Ті обі провінциї заняло було тоді побідне Чіле. Але побідник не хоче нічого чути анї про зворот, анї навіть про згадане голосоване. Після взаїмного напруженя послїдувало зірване дипльоматичних зносин і розпочали ся воєнні приготовленя. З прикрого положеня Перу скористав Еквадор і об'явив на зверх свою давну, довго повздержану ненависть. В Кіто, столиці Еквадору і уряджено напад на перуаньске посольство. Населенє в Кіто пішло тут за прикладом мешканців столиці Колюмбії, Боґота, де кілька днів перед тим пробовано також напад на дипльоматичне заступництво.

Так отже війна в полуднєвій Америці висить у воздусї, хиба би спинили єї великі американьскі держави, а то Бразилія, Арґентина і Сполучені Держави північної Америки, погодивши противників.

Новинки.

Львів, дня 10 цьвітня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Міністерство торговлї надало старшим контрольорам почтовим: Як. Осовскому в Коломиї і Людв. Галєчці у Львові посади головних касєрів при дирекцийній касі почтовій у Львові. — Львівский висший суд краєвий перенїс стар. офіцияла канц. Фр. Штайнічку з Калуша до Перемишля та іменував старш. офіциялами канц. офіциялів: Арона Орнштайна в Станиславові для Калуша і Фр. Адамовского в Городку Ягайл. для Бібрки.

— **Дрібні вісти.** Курс пожарництва в львівскім „Соколї" розпочинає ся в четвер дня 14 цьвітня о 6 год. вечером. Зголошеня приймає ся до середи що дня від 6—8 год. вечером. Учасники платять по 1 К на видатки сполучені з курсом. — На цїсарскі маневри в Галичинї прийде нїмецкий цїсар Вільгельм. Буде се перший його побут в Галичинї. — Двом сестрам померщого віденьского бурмістра дра Люеґера міска рада ухвалила виплачувати річну пенсию по 2.400 К. — Маєтність Підмосте в перемискім повітї, власність пп. Станислава і Софії Скальских купив п. І. Кохановский з Вовчищович. — Міністерство позволило закупити під будову будинку II реальної школи у у Львові грунт інж. Масляки при ул. Садівницкій, що обіймає 4.000 квадратових метрів і коштує 125.000 К. Будова розпічне ся ще сеї весни.— П. Герміна Вібіральова із Збаража дала знати полїциї, що єї служниця 30-лїтна Рузя Налуцка, котра з нею приїхала до Львова загубила ся десь в містї. — З Ротердаму доносять, що в кількох портових містах на Яві вибухла холєра. — Бурмістром міста Стрия вибрано адвоката дра Фалька. — В суботу рано відбула ся пробна їзда новою величезною льокомотивою зі Львова до Кракова. Поїзд той, котрий мала тягнути нова машина, важив 400 тон або 400.000 кільограмів і їхав зі скоростию блискавичних поїздів. Поїздом тим виїхала комісия міністериальна і інспектор п. Міллєр і Василевский.

— **Нещасливі пригоди.** Самоїзд, що їхав оногди з Дуклї до Коросна, впав в рів із значної висоти. З десяти осіб, які цим їхали, 3 покалїчило ся тяжко, а прочі легко; самоїзд зовсїм розбив ся. — Коло Гіттельдорф під Віднем розбив ся в наслїдок скорої їзди на закрутї самоїзд. 2 особи згинули на місци, а дві тяжко зранені. Самоїзд був власностию берлиньского фабриканта.

— **Арештоване урядника почтового.** Дня 20 марта с. р. о чім ми свого часу доносили пропав в дорозї з Борок великих до Львова з воза амбулянсового мішок почтовий, в котрім були рекомандовані листи і готівка 11.000 К. Виновника крадежі не можна було викрити і розведено слїдство, котре вів в суді судия Зґуральский, а в полїциї комісар Квятковский. Дирекция почт зі своєї сторони вела також доходженя і засуспендувала передовсім тих функционарів почтових, котрі тодї робили службу в амбулянсї. Між ними був також старших офіцияль почтовий Іван Поповчак. Отже против него звернуло ся головно підозрінє, тим більше, що він по довершеній крадежи не предложив відповідного рапорту службового і зажадав урльопу. Комісар Квятковский переслухував его в полїциї, але Поповчак не хотів до нічого признати ся і казав, що не має понятя о тім, що діяло ся критичного дня, бо був пяний. Фактом єсть, що Поповчак запивав ся. В помешканю Поповчака зроблено два рази ревізию, але она не довела до нїякого позитивного вислїду, лиш укріпила підозрінє. В пятницю переслухано Поповчака ще раз на полїциї і на основі того переслухання заряджено его арештоване та відставлено до вязниці карного суду, де судия Зґуральский ще раз его переслухав.

— **Шпіґуньства без кінця.** З Черновець доносять, що там арештовано в суботу якихсь трох панів, котрі від кількох недїль увихали ся по північній Буковинї і своїм поведенєм звернули на себе увагу властий. Розтягнено надзір над ними і вийшли на верх такі обтяжаючі обставини, що остаточно полїция їх арештувала. Стверджено, що арештовані суть перебрані по цивільному російскі офіцири, котрі рекоґноскували терен і розвідували про військові відносини. При арештованих знайдено компромітуючу переписку, богато плянів, документів войскових і т. п.

Перед судом карним у Відни розпочав ся в пятницю процес против аґента Йосифа Єчеса, родом з Галичини а приналежного до Бродів, обжалованого о войскове шпіґуньство в користь Росиї і кільканайцять крадежий по каварнях. Єчес має 42 лїт, єсть батьком трох дітий і був вже караний. Акт обжалованя закидує єму, що стояв на службі російского ґенерального штабу та інформував єго про войскову оборону австрийскої держави. Франция і Росия з орґанізували против Австриї систему взаїмного зраджуваня войскових тайн і Єчес був в сїй роботі посередником. Дня 15. цьвітня 1909 р. зголосив ся він до мешканя шефа мельдункового бюра австро-угорского штабу у Відни, капітана Макса Ронґа і заявив, що міг би видобути пляни перемискої крiпости від якогось Гуґона Полляка, котрий хоче продати їх Росиї або Франциї. В часї розмови Єчес задавав так хитро питаня, що викликав у капітана підозрінє і его арештовано. Показало ся, що Єчес се звістний австрийским властям войсковий шпіґун, видалений раз на все з Відня. Переведена в єго мешканю ревізия виказала, що Єчес мав богато адрес заграничних офіцирів. Ролї войскового шпіґуна підняв ся він з початком минулого року і виїхав до Парижа. Тут познакомив ся він з шайкою міжнародних шпіґунів, що працювали головно в некористь Австро-Угорщини. Від одного з них дістав

кати довше з виданєм вироку в его користь. Але судия підняв ся, обернув ся до судиів присяжних і сказав, що єсть єго обовязком, хоч єму то немило, пригадати їм, що они чули доси лиш слова, вправдї гарні і майже переконуючі, але все таки тілько слова, а не докази.

— Ах! — відозвав ся на те Франціско — якеж сьвідоцтво міг би я датя, як хиба сьвідоцтво тих ось тут людий, котрого однак не приймає ся! Чи можу надїяти ся, аби поубивані воскресли на те, щоби посьвідчити в мою користь? Або що дон Куманос віддалений тілько сот миль нараз з'явить ся і посьвідчить за мною? Він не знає, в якім я тепер положеню, бо инакше певно був би вже поспішив менї на поміч. Так само не можу надїяти ся, аби та люба іспаньска дівчина, яку я в послїднїм часї охороняв, являла ся в такім місци, як отсе задля мене і виставляла ся на погляд тілько цікавих очий.

— Она тут! — відозвав ся нараз якийсь мужеский голос. Зробила ся дорога крізь збиту товпу людий і Кляра, ведена Едвардом Темпльмором, що явив ся в своїм уніформі, підійшла до місця призначеного для сьвідків. Поява хорошої молодої дівчини, що зі страхом розглядала ся довкола, викликала велике поружене. Скоро лиш трохи стямила ся, заприсяжено єї і она зложила відтак сьвідоцтво о поведеню Франціска за цїлий час, як она була полонена на покладі „Местника". Она показала пачку з письмами, яка вже раз уратувала Франціскови жите, а тепер мала служити як найважнїйше средство его оборони. Хвалила єго доброту і благородність і коли скінчила, каждий спитав себе: „Чи той молодець може бути розбишакою і убийником?" — і каждий мусів собі відповісти, що то неможливе.

— Достойний льорде — відозвав ся тепер Темпльмор — прошу менї позволити, що обернусь ся до обжалованого з одним питанєм. Коли я був на покладі „Местника", найшов я в каюті ту книжку, що плнвала на воді. Хочу спитати обжалованого, чи она дійстно належить до него, як менї та молода панї сказала.

При тих словах показав Едвард Темпльмор Франціскову біблїю.

— Она належить до мене! — відповів сейчас Франціско.

— Чи можу вас спитати, в який спосіб ви прийшли в єї посїданє?

— То одинока спадщина, яка менї лишила ся по однїй не жиючій вже особі. З тої книжки моя убита матір а відтак я черпали свою потїху. Віддайте менї єї, пане! Я здаєть ся, буду скорше потребувати єї помочи як коли небудь.

— Вашу матір убито, сказали ви? — скрикнув Едвард Темпльмор зворушений.

— Я так казав і кажу.

Судия знов встав і повторив судиям присяжним зміст зложеного сьвідоцтва. Хоч очевидячки був він прихильно настроєний супроти Франціска, то однако заявив, що має обовязок пояснити присяжним, що вправдї сьвідоцтво молодої леді містить богато облекшуючих обставин для Франціска і що він рішив ся предложити по виданім засудї его справу королеви до розгляду та надїє ся его помилуваня, однако єго участь і присутність при тількох розбишацких нападах дає богато до думаня. На жаль нема нїякого сьвідоцтва, після котрого можна би его уважати вільним від всякої участи у всїх злочинах, яких розбишаки тількі лїта допускали ся на всїх морях, хоч можна на певно сказати, що він тої своєї участи з давнїйших лїт пізнїйше щиро жалував. Само собою розуміє ся, що судиї присяжні не повинні прикладати нїякої ваги до слів Гевкурста і вплив, який би на них зробило то сьвідоцтво що до Франціска, повинні прогнати від себе. Але з другої сторони, хоч як єму жаль, мусить заявити, що сьвідоцтво іспаньскої леді о стілько некористне для молодця, що стверджує оно понад всякий сумнїв сердечні відносини, які були між ним а капітаном розбишаків. Хоч він сам дуже співчуває долї молодого чоловіка, то однако мусить пригадати судиям, що то сьвідоцтво після свого цїлого змісту ще не вистарчає, аби Франціска зовсїм увинити. Він уважає отже, що обовязком судиів буде видати засуд, що всї стоячі перед судом обжаловані винні смерти.

— Достойний льорде — сказав Едвард Темпльмор по кількох хвилях, коли судия знов сїв — чи не містить може та пачка, котрої печатки я не важив ся отворити, якого сьвідоцтва в користь обжалованого? Чи маєте що против того, аби пачку отворено, заки ще панове судиї присяжні видадуть свій вирок?

— Нї — відповів судия — але що там може бути?

(Дальше буде).

пляв перемиской кріпости і рисунок набоїв нових австрийских карабінів. З пляном перемиской кріпости Єчес прибув до Відня, надіючись великої нагороди. Дальше слідство викрило, що шпігував не лише в Галичині, але й в Босні та Герцеговині. Крім того Єчес обжалуваний о 10 крадежий, яких допустив ся переважно у Відни і Берлині. Як показало ся, єсть Єчес також неаби яким проворним злодієм. Підчас переслуханя єго стверджено, що перебуваючи одного разу у полковника Марченка, вкрав єму з кишені телеґраму, котру доручено Марченкови в єго присутности.

Сензацию викликала вість о листі Єчеса з вязниці до міністра війни. В листі тім заявляє Єчес, що готов видати плян цілої шпігуньскої роботи Росиї против Австриї і Німеччини та виявити імена і адреси всіх шпігунів. Дальше обіцював Єчес видати рисунки нових російских пушок та шпігуньскі практики Марченка, Гурка і Міхельзона. Все то готов зробити під услівєм, що слідство буде застановлене, Австрия виплатить єму відшкодоване, котре би єму вистало на удержане та забезпечить єму ненарушимість єго особи.

В справі арештованого в Перемишли російского войскового шпігуна Кучмаєвского доносять, що він займав ся шпігуньством і на Угорщині. Тут мав він шпігувати під проводом славного Гартінґа-Азєва, котрий з політичного шпігуна перекинув ся на войскового. В Германштаті Кучмаєвский був занятий муляркою при будові касарні. У Відни мешкав з Гартінґом-Азєвом в однім готели на Ляндштрасе. Австрийска та угорска полиция напружила всі сили, щоби призбирати докази вини на Кучмаєвского і вислідити Азєва, о скілько він ще перебуває на австро-угорскій териториї.

Господарство, промисл і торговля.

— **Із звіту „Сокільского Базару“** у Львові за рік 1908/9 виймаємо слідуючі дані: Послідний адміністрацийний рік був для Товариства дуже важний тим, що в тім році отворено дві філії: в Стрию і в Станиславові. Того рода розширене діяльности вимагало не лиш богато заходів, але також і великого капіталу, якого на жаль не можна було в такій скількости одержати, кілько до того було потреба. Утворене складів в Стрию і Станиславові довершено лиш завдяки тому, що деякі одиниці, узнаючи доконечну потребу розвою українськоі торговлї, допомогли своїми вкладчами до покритя перших коштів основаня. Як рахунок зисків і страт виказує, підприємства в Стрию і Станиславові не мали такого впливу на вислідки нашої торговлї, як надіяно ся при заснованю. Склад в Стрию не покрив своїх видатків в квоті 701·32 К, а склеп в Станиславові дав чистого доходу лише 126·78 К. Той мало корисний вислїдок поясшює ся передусім тим, що оба ті склади основано не з початком, а в протягу господарчого року і з тої причини початкові, найкрасші торговельні сезони відпали. Крім того уміщене склепу в Стрию — мимо, що склеп находив ся на першорядній улици — показало ся мало користне. Аж по перенесеню склепу на инше місце торг значно побільшив ся і збільшає ся безпастанно дальше так, що узглядвивши збільшаючий ся також торг в Станиславові, можна мати певність що в біжучім господарчім році (1909/10) як склеп в Станиславові так і склеп в Стрию не лиш викажуть цілковите покрите коштів власної адміністрациї, але крім того принесуть зиски потрібні до покритя відповідної части коштів центральної управи.

Рух членів представляє ся так: З днем 1 липня 1908 було: 90 членів, 150 уділів на декляровану квоту 3.975 К, з того вплачено 3.541 К. — Нових членів вступило: 94 членів, уділів 142 на декляров. квоту 3.550 К, з чого вплачено 2.668 К 29 с. З кінцем року 30 червня 1909 було: 184 членів з 301 уділами на деклеровану квоту 7.525 К, з чого вплачено 6.209 К 29 с.

Що до званя членів припадає на: урядників публичних 42, урядників приватних 34, професорів і учителів 28, сьвящеників 19, приватних 12, стоваришеня заробкові 12, промисловців 10, лїкарів і ветеринарів 7, адвокатів і канд. адв. 6, товариств 4, приватних інжінерів 3, купців 3, властителїв дїбр 2 і редакторів 2. Виказаний в білянсі чистий зиск в квоті 322·21 К припадає по думці постанов § статута до розділу поміж товариство „Сокіл“ (10 проц.) 32·22 К, торговельно-промислову Бурсу (5 проц.) 16·11 К і резервовий фонд (10 проц.) 32·22 К; разом 80·55 К. З позісталої решти в сумі 241·66 К пропонує ся 6 процентову дивіденду від виплачених уділів з тим, що не розділена решта зисків має бути перенесена на резервовий фонд.

Телеґрами.

Білгород королївский (Штульвайсенбурґ) 11 цьвітня. Вчера в присутности міністра просьвіти Зічі відбули ся конститууючі збори народної партиї праці. Міністер в своїй бесїдї обговорив подрібно ситуацию політичну, вказав на то, що кабінет Куен-Гедерварія єсть в згоді з законами і закінчив бесїду тим, що сказав, що не розходить ся о відроджене давної лїберальної партиї, лиш о сполучене всїх, котрі стоять на основі з 1867 р. Раз треба зірвати з політикою чувств і перейти до політики реальної праці. Ухвалено поставити кандидатуру мін. Зічі, котру він і приймив.

Чернівці 11 цьвітня. Вчера в ломі каміня в Товтрах, заставнецкого повіта на Буковині, спадаюче каміне убило 6 робітників а одного зранило.

Атос 11 цьвітня. Король сербский прибув вчера рано на яхті „Ертопрель“. Повитали єго сербский ґенеральний консуль, три капітани монастиря Гілїяндрон і три ігумени монастирскої ради. Король пішов до монастиря Гілїяндрон, де як давнїйші сербскі королї, засадив оливне деревце, відтак ходив на могилу основателя монастиря Семена. Нинї огляне король монастир Ватопеді а по полудни від'їде до Солуня.

Тифліс 11 цьвітня. В Кізляр 30 Кавказців напало на уряд скарбовий. Сторожа войскова ставила сильний опір; 5 вояків, касиєра і рахмайстра убито а підофіцира зранено на смерть. Загальне число жертв виносить 17 осіб. Кілько гроший зрабовано, доси незвістно.

Константинополь 11 цьвітня. На болгарско-турецкій граници прийшло знову до стички в Клїшкулї адріянопольского вілєта, при чім Болгари перші заатакували Турків.

Білград 11 цьвітня. Вчера відбули ся в цїлім краю в повнім спокою міскі вибори. Побідили приклонники радикальної партиї. Бурмістром Білграду вибрано бувшого міністра Главініча.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5^{50}, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9^{44}, 6^{29}*), 11^{55}*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9^{28}, 6·13*), 11^{39}*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10^{10}.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).